

Epistula ad Epiphanium

Καὶ Ἀθανάσιος δὲ ὁ μέγας τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας φωστὴρ, ἐν τῇ μνημονευθείσῃ πρὸς Ἐπιφάνιον ἐπίσκοπον ἐπιστολῇ διδάσκει λέγων οὕτως· Οὐκοῦν ὡσπερ συνήθλησας, καὶ συνεχάρης, οὕτω καὶ τοῦ μέμφεσθαι παῦσαι· καὶ μᾶλλον εὐχου ἵνα τοῦ λοιποῦ ἢ μὲν Ἐκκλησία βεβαίαν τὴν εἰρήνην ἔχη, καὶ παύσωνται αἱ αἰρέσεις τῆς μαιφόνου προαιρέσεως· παύσωνται δὲ καὶ οὗτοι φιλονεικοῦντες, οἱ ἐφευρόντες ἑαυτοῖς ζητήματα, προφάσει μὲν τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἔργῳ δὲ τῆς ἰδίας ἔριδος χάριν μάλιστα· ὅτι, ἐξ ἡμῶν εἶναι δοκοῦντες καὶ Χριστιανοὶ ἀυχοῦντες λέγεσθαι, ζηλοῦσι τούτων προδεδωκότων Ἰουδαίων. Ὅποια γὰρ αὐτοῖς καὶ πιθανὴ ἀπολογία γένοιτ' ἂν ἄρα ἐπειδὴ γέγραπται· Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν Ἀζύμων, 26.1260 καὶ ἐν ἧ ἔδει θύειν τὸ Πάσχα. Ἀλλὰ ἐγένετο τότε καλῶς· νυνὶ, κατὰ τὸ γεγραμμένον· Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ. 26.1240 Τῆς ὁμοιώσεως τοῦ Κυρίου τῆς πρὸς ἡμᾶς ἢ ὠφέλεια μεγάλη, ὅτι καὶ ἡμεῖς ὁμοιοῦμεθα πρὸς αὐτόν. Εἰ γὰρ μὴ αὐτὸς ὡμοίωτο πρὸς ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο οἱ ἀνθρώποι ὁμοιοῦσθαι πρὸς Θεόν. Ἀλλὰ